

Arrest

nr. 182 004 van 9 februari 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 9 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 april 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 mei 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2016.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 april 2016.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald van de zorgvuldigheidsverplichting, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Ze meent tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsprincipe en van de rechten van verdediging. Gelet op de onderlinge samenhang worden deze middelen samen behandeld.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk het determinerend motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit, evenals artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite. Bij lezing van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan de verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoekende partij niet op afdoende wijze heeft aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen. De gemachtigde geeft aan dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon al geruime tijd niet meer samenwonen en wordt aangegeven dat op 28 januari 2015 de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd en ze op 16 januari 2016 werd ingeschreven op een ander adres. De gemachtigde stelt dat de referentiepersoon nog steeds op het echtelijke adres woont. In de bestreden beslissing wordt vervolgens aangegeven dat uit het negatieve samenwoningverslag van de Lokale Politie blijkt dat de relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon afgelopen is en dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart. De gemachtigde oordeelt dat om deze redenen het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken werd door middel van een bijlage 21 dd. 24 februari 2015, welke aan de verzoekende partij werd betekend op 6 mei 2015. De gemachtigde concludeert dat de verzoekende partij dan ook niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te verkrijgen op basis van gezinshereniging. De verzoekende partij betwist geenszins dat deze motieven zodoende dat ze er geen afbreuk aan kan doen. Waar ze betoogt dat een beslissing met dermate gevolgen voor haar, en uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat haar echtgenote een echtscheidingsprocedure zou hebben opgestart, geen afdoende motivering kan uitmaken, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waarom dit geen afdoende motivering zou zijn nu zij geenszins betwist dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart. Zoals duidelijk wordt aangegeven in de bestreden beslissing is de eerste voorwaarde om te kunnen genieten van het recht op gezinshereniging dat het familielid van een Belg, de Belg die het recht op gezinshereniging opent, voegt. In de bestreden beslissing Waar zij stelt dat de verwerende partij een onderzoek had moeten voeren naar de redenen van hun echtscheiding en naar haar inspanningen om zich te integreren, verduidelijkt zij op geen enkele wijze hoe deze toelichting een afbreuk zou kunnen doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Het vaag betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten tot de nietigheid van de bestreden beslissing wordt niet enkel verwezen naar het gegeven dat de echtscheidingsprocedure werd opgestart. Zo wordt tevens ook aangegeven dat uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon al geruime tijd niet meer samenwonen en dat op 28 januari 2015 de verzoekende partij van ambtswege werd afgevoerd en ze op 16 januari 2016 werd ingeschreven op een ander adres. De verzoekende partij betwist geenszins de vaststelling van de gemachtigde dat ze niet op afdoende wijze heeft aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen naar artikel 7, § 1, 2° van de vreemdelingenwet en gesteld dat het legaal verblijf in België is verstreken. Op dit motief inzake het bevel gaat de verzoekende partij geenszins in zodat ze ook hieraan geen afbreuk kan doen.

Waar de verzoekende partij zich beroept op een schending van de rechten van verdediging, wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet en derhalve niet dienstig opgeworpen kunnen worden (cf. RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)).

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, merkt de Raad op dat voornoemde richtlijn de voorwaarden bepaalt voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven. Overeenkomstig artikel 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG is deze richtlijn niet van toepassing op

gezinsleden van een burger van de Unie. Aangezien de verzoekende partij in casu een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend en aldus niet valt onder het toepassingsgebied van voormelde richtlijn, kan de verzoekende partij de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet dienstig opwerpen. Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door middel van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de verzoekende partij zich hoe dan ook niet meer kan beroepen op de voormelde richtlijn. Dit onderdeel van het tweede middel is aldus onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij de schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en artikel 41 van het Handvest aanvoert, wijst de Raad erop dat het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41, lid 2, van het Handvest, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn 82 en 83). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Dat recht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, pt. 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 86; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 32).

Er wordt op gewezen dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

De verzoekende partij beperkt zich tot een voornamelijk theoretisch betoog. Waar ze stelt ze volledig ter goeder trouw is, alles in het werk heeft gesteld om het huwelijk te redden en zich in de Belgische samenleving te integreren, en dat de gemachtigde gehouden was een grondig onderzoek in te stellen naar de redenen van de echtscheiding en naar haar langdurig verblijf in België en haar inspanningen om zich in de Belgische samenleving te integreren, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen wat de invloed hiervan op de bestreden beslissing zou kunnen zijn, zodat ze op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat deze omstandigheden tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zouden hebben kunnen leiden. Bovendien wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de kans heeft gehad om in het kader van haar aanvraag voor een verblijfskaart voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Zij heeft zich persoonlijk aangeboden bij de administratieve diensten van haar gemeente om de aanvraag in te dienen, doch nergens blijkt uit het administratief dossier dat zij hierbij nog bijkomende argumenten naar voren wenste te brengen. Het volstaat dat een betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten (cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). De schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest wordt bijgevolg niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij onder het tweede middel verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en stelt dat er geen rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf en integratie in België, wijst de Raad erop dat, in zoverre dit middel gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten daar voornoemd artikel uitdrukkelijk slechts betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit dit artikel kan geenszins afgeleid worden dat de gemachtigde ook rekening dient te houden met het privéleven van een vreemdeling zodoende dat de verzoekende niet dienstig kan voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf en integratie in België. Bovendien blijkt uit de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 24 februari 2015, welke aan de verzoekende partij werd betekend op 6 mei 2015 dat de verwerende partij het gezinsleven van de verzoekende partij wel degelijk in rekening heeft genomen. De verzoekende partij kan niet voorhouden dat zij niet op de hoogte is van de motieven van deze beslissing en aldus niet weet of de verwerende partij rekening heeft gehouden met haar gezinsleven bij het nemen van de verwijderingsmaatregel, nu duidelijk blijkt dat deze beslissing haar ter kennis werd gebracht. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dat samen met het bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij werd ter kennis gebracht, dat ook daar de verwerende partij het vermeende gezinsleven van de verzoekende partij in rekening heeft genomen. De verzoekende partij maakt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk.

*Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of van artikel 41 van het Handvest, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsprincipe niet aannemelijk. Met haar betoog maakt ze ook niet aannemelijk dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.
De middelen lijken, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.”*

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 december 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 31 januari 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 12 december 2016 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: “VzP stelt dat er nog steeds aanleiding is tot annulatie, DVZ heeft geen rekening gehouden met haar gezins- en familiaal leven in België, evenmin met het feit dat zij werkzaam was bij BAS Cleaning Services. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”

2.2 Waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met haar gezins- en familiaal leven in België, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat hier middels de beschikking van 12 december 2016 reeds op werd geantwoord. Door argumenten aan te halen die reeds werden aangebracht in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

Waar de verzoekende partij stelt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij werkzaam was bij BAS Cleaning Services, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich onder haar tweede middel – waaronder ze onder meer de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd - heeft beperkt tot het betoog dat geen rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf en integratie in België, zonder hierbij concreet melding te maken van haar tewerkstelling bij BAS Cleaning Services. In zoverre de verzoekende partij met dit betoog tracht een bijkomende argumentatie en onderbouwing aan haar tweede middel toe te voegen, wijst de Raad er op dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (cf. RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738), in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen (cf. RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat na ter terechtzitting uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, dat zij dit specifiek element en aldus de uitbreiding van haar middel niet eerder kon opwerpen. De middels het betoog ter terechtzitting van 31 januari 2017 nieuw toegevoegde argumentatie en onderbouwing van het middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met het middel en in het bijzonder artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Hierop werd echter reeds geantwoord in de beschikking van 24 oktober 2016. In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift onder haar tweede middel en het betoog dat geen rekening werd gehouden met haar langdurig verblijf en integratie in België ook doelde op haar tewerkstelling bij BAS Cleaning Services, merkt de Raad op dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord

zodoende dat de verzoekende partij thans geen elementen aanbrengt die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 12 december 2016 werd aangegeven.

Gelet op het voorgaande en met verwijzing naar voornoemde beschikking van 12 december 2016 dient te worden vastgesteld dat de middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend zeventien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU